

Писмото до дядо Мраз

На Паганчето, когато беше съвсем малко

Малкото Момиченце се послуша да се увери, че всички в къщи спят и тихичко се измъкна от креватчето си. То искаше да се увери още веднъж, че неговото писмо до Дядо Мраз е на мястото, на което го беше оставило. Малкото Момиченце се прокрадна до гостната стая, където уличната лампа осветяваше една ивица на пода и част от масата, на която стоеше аквариума със златната рибка. Писмото беше подпряно на аквариума, така че когато луната изгрееше, то да се вижда.

Защо Малкото Момиченце беше избрало точно това място? Не беше ли по-лесно на писмото да се лепне една марка и то да се пусне в пощенската кутия с надпис „Северен Полюс, за Дядо Мраз“? Не, така биха направили само възрастните хора, които вярваха, че пощата е достатъчно бърза и достатъчно наясно къде живее добрият старец. Но Малкото Момиченце беше чуло от сигурен източник, че има и по-бърз начин. На училищното тържество едни клоун им беше разказал как по лунните лъчи могат да се спуснат малки пощенски елфчета и да вземат писмото ти, но само ако е написано от теб лично и сложено на видно място. Е, и ако си била добро дете през годината, иначе писмото ставало прекалено тежко за елфчетата и те не успявали да го отнесат.

Малкото Момиченце беше сигурно, че е било добро през годината, а и желанието ѝ към Дядо Мраз не беше голямо, затова тя искаше да се убеди, че писмото се вижда от прозореца. Момиченцето пристъпи на пръсти и погледна към небето. Там имаше много бели и пухкави облаци, но луната не се виждаше. Клоунът нищо не беше казал какво ще се случи, ако няма лунни лъчи.

Зад гърба на Малкото Момиченце се чу едно тъничко гласче.

- Здравей! – каза гласчето. Момиченцето се обърна и се огледа, но в стаята нямаше никой освен нея.
- Здравей, здравей! Тук, в аквариума! – прозвуча отново гласчето. То като че ли идваше от златната рибка, която беше застанала точно над горния ръб на плика с писмото до Дядо Мраз. Момиченцето разтърка очи. Сънуваше ли? Всички знаят, че златните рибки не могат да говорят. Май не го знаеше само златната рибка, която приветливо махаше с предно плавниче. Малкото Момиченце се приближи до аквариума. Рибката изглежеше като че се усмихва.
- Ти можеш да говориш? – попита малко несигурно момиченцето.
- Разбира се че мога. Само че никой не ме чува обикновено. Ти дойде да видиш дали ще занеса твоето писмо на Дядо Мраз?
- Всъщност, клоунът каза, че елфчетата идват сами да си ги вземат.
- Нищо не знае твоят клоун! – обиди се рибката. – Кога елфчетата ще имат време да събират писма, когато са заети с правенето на подаръци! Те не могат да бъдат на две места едновременно, нали така! Твоето писмо ще го нося аз!
- Но ти си рибка!

- Точно така! Знаеш, че Северният Полюс се намира над вода, затова ние, рибките, носим писмата. Ти успя точно навреме, днес е последната поща!
- Но как така, ти си в аквариум!
- Искаш ли да видиш как? Не е много разрешено, но от мен да мине! – засмя се рибката. – Подай ми ръка!

Малкото Момиченце неуверено допря пръстче до стъклото на аквариума, там, където отвътре беше опряно плавничето на рибката. Момиченцето усети как се смалва, почти като Алиса, която беше излязла гъбата. Стаята се завъртя пред очите и и Момиченцето се намери ... вътре в аквариума, а до него стоеше златната рибка. Те не бяха вече в стаята, а в една доста мътна вода. Рибката плуваше, а до нея се носеше по водата аквариумът като балонче въздух. Водораслото беше удобно за сядане, а малките камъчета по дъното образуваха плътен многоцветен килим. Малкото Момиченце се беше смалило до размера на Златната Рибка!

- Къде сме сега? – попита Момиченцето.
- В Хъдсън. Само трябва да побързаме, защото Трескобусът ще тръгне след малко и никого няма да чакат! – рибката замахна усилено с плавничета и опашка. Аквариумът я следваше неотлъчно. Малкото Момиченце се загледа наоколо.

Не беше съвсем тъмно, те плуваха недълбоко и луната осветяваше водата. В нея се пречупваха още милионите светлини на града. Към обичайните неоновии бели и жълти сега на места имаше многоцветни коледни феерии. Над главата му прелитага огромни сенки, които Момиченцето разпозна като дъна на кораби. Плуваха още и картонени чашки от кафе, найлонови пликчета от закуски, парчета стиропор, задминаха даже една цяла флотилия от стиропорени фъстъци, сигурно някой беше изсипал упаковката направо във водата. Всичките тези боклуци пречеа на Златната Рибка, а тя бързаше ли бързаше.

Под кея на едно мъничко пристанище Златната Рибка забави ход и се заоглежда.

- Тук някъде трябва да има указател! Гледай за него, да не пропуснем! – каза замислено тя.
- Какво търсим? – попита Момиченцето.
- Спирката на Трескобуса. Но трябва да има някой, който да ни насочи.

Момиченцето го видя първо – един ракообразен-хитон в бронирана жилетка размахваше на опашката си една ярко жълта лента с надпис „БУС“. Златната рибка много се зарадва.

- Навреме дойдохте! – промърмори мекотелото. – На нашата спирка сте само вие!
- Как така? – рече задъханата рибка. – Миналата година бяхме седемнайсет. Едва успях да си намеря място!
- Това беше миналата година! Тази година добрите деца са станали много по-малко... Ще ме оставят без работа, не че не е доброволна, ама все пак, традиция, последните сто и петдесет години всяка зима помагам. А ти кого водиш? – няколкостотинте му очички се извърнаха към аквариума. Хитонът вероятно беше много стар, защото носеше смешни очила с телени рамки.

- Това е моето Малко Момиченце. Тя не вярваше, че ние, рибите, носим писмата на Дядо Мраз и аз я поканих да се убеди.
- Ха, че кой друг да носи писмата оттук. Виж, в Лаплания е лесно, те си имат северни елени, така ми каза една Норвежка Скумрийка, с която се срещях през, кога беше, кога беше, а, да през 1931-а, стари работи. Кой е наговорил на твоето момиченце такива работи?
- Някакъв клоун.
- Наша рибка клоун? Не може да бъде! Те може да се правят на клоуни, но не лъжат Малки Момиченца. Това е петно на репутацията им! Не че не им стигат петната по кожата, де!
- Той бил двукрак, мисля.
- Да, беше човек, но в костюм на петна.
- Ще видим, ще видим! Не може така да се остави тази работа! Ами децата, които вземат и му повярват! Нали ще останат без подаръци! Ще поговоря с Шефа на Полицейските Пирани, той ще вземе мерки, не се притеснявай, Малко Момиченце! Ще дойде при този клоун направо с официалната Кофа, със светлинки, нали си виждала.

Момиченцето не беше виждало още Полицейска Кофа, но предположи, че е нещо като полицейската кола, особено що се отнасяше до светлинките. В този момент едно огромна риба треска доплува до тях. На нейния керемидено-червен гръб имаше десетина малки рибета. Те всички носеха торбички с писма, някои с по едно или две, но имаше и натоварени с по десетина. Рибките весело замахаха с плавничета и Малкото Момиченце имаше възможност да ги разгледа. Някои бяха домашни, като нейната Златна Рибка, някои бяха като малките рибета, които могат да се видят до брега на Хъдсън ако водата е спокойна.

- Я, ще си имаме пътник без билет! – засмя се ТрескоБусът.
- Ами ние всичките сме си без билети! – засмяха се рибките.
- Вярно, бе! Хайде, скачайте, че ще изпуснем Акулата-Ракета. Вие двенките седнете отпред, защото останалите вече са виждали всичко, а на Малкото Момиченце и е за пръв път!

Всъщност, нямаше много за гледане, защото в реката плаваха същите неща, както и преди. Колкото по-близо до залива плуваха, толкова повече боклуци имаше. ТрескоБусът лавираше между празните бутилки от вода и газирано, между пластмасовите вилочки и лъжички, които сега бяха два-пъти по-големи от Малкото Момиченце, между цигарените филтри и опаковките от всякакъв вид. Някои рибки се стрелкаха край тях, едно ято зеленикави мини-трески ги съпровождаше за кратко, а при влизането в залива Трескобусът бе посрещнат от още членестоноги, които размахваха флагчета на опашките си.

- Сега ще стигнем Ракетата и тогава ще е по-весело! - рече Златната Рибка и потупа стъклото на аквариума там, където беше ръката на Малкото Момиченце.
- Но акулите ядат други риби, а понякога и хора! Не те ли е страх? – трепна то.
- Не, това е друга Акула. Тази малко прилича на кораб на подводни криле, сядаш в устата и и тя си плува, но всъщност яде само най-малките рачета и планктон. Нещо като голяма цедка. И никога не си затваря устата! – изкиска се рибката. – Ето я!

Малкото Момиченце се ококори. Срещу тях плуваше една пещера! После пещерата направи завой и се оказа, че това и е устата на гигантската акула, която беше дълга колкото четири етажна сграда. Акулата-Ракета наистина приличаше на онези акули от „Приказка за Акулата“, беше черна отгоре и сива с бели петна отдолу. Докато Малкото Момиченце я разглеждаше, рибките скочиха от гърба на ТрескоБуса, благодариха му и се втурнаха в отворената паст. Там беше уютно и имаше джобове, в които една златна рибка спокойно можеше да се скрие. Наколо имаше още много други рибки, които приветствено размахаха плавничета и опашчици. Всички носеха писма.

- Дайте на Малкото Момиченце предно джобче! – настоя ТрескоБусът. – Така Акулата-Ракета ще иглежда като че има златен зъб!
- Сребърен, ама кой ти гледа, аз избщо нямам зъби! – разсмя се Ракетата. Няколко златни рибки, на които това също беше първо пътешествие, изпопадаха от джобчетата. – Хайде да потегляме, че КитоКрейсерът да не ни чака само нас.

Акулата-Ракета наистина си заслужаваше името. Тя се носеше с такава скорост, че нищо не се виждаше, а и в окена беше тъмно. Тук там пробляскваха някакви загадъчни морски животни, които фосфорещираха, минаха няколко доста миризливи крайбрежни района – това Малкото Момиченце разбра, защото рибките си запушиха носовете, а няколко местни медузи предпазиха носа на акулата. По-голямата част от морските обитатели обаче предпочиташе да се държи настрана от „магистралата“, по която се носеше Ракетата.

- Това всички пощенски рибки по света ли са? – прошушна Малкото Момиченце на своята спътница.
- Не, не, има много Акули-Ракети. Една част идват чак от кораловите острови до Австралия. Ще ги видиш при КитоКрейсера, те веднага се познават. Техните рибки са най-разноцветните. Сигурно е красиво там, за да могат да се крият с такива цветове. Миналата година се запознах с една наполовина тъмно-лилава и наполовина жълта, казва се Кралска Грамма и ако нейното Малко Момиченце е било добро тази година, може пак да се срещнем. Ти, ако искаш, можеш да дремнеш, а пък аз ще отида да видя стари познати. Ще дойда да те събудя за КитоКрейсера.

Водораслото в аквариума беше пухкаво и удобно. Малкото Момиченце се излегна в него като в самолетно кресло и задряма. Събуди се от почукване по стъклото на аквариума.

- Пристигаме! Сега бързо трябва да си намерим място в балените на КитоКрейсера, защото ще е голяма тарапана. Пък не ми се седи с някоя обидчива Бета, те с всички се карат, хапят си опашките, изобщо даже между тях си не се разбират. Казват, че се хвърлят да се бият с огледала, представяш ли си? Бета-момиченцата са още поносими, но Бета-момчетата са едни фрълцовци, само си мерят опашките и гръбните перки.
- А ти с кой искаш да седнеш? – плахо попита Малкото Момиченце.
- Нали седя с теб! Но може да ни се падне някой мандаринен дракон, рядко се случва, или ангелска рибка. Те са малко глезени, но иначе са чудно красиви. Хайде, скачаме.

Ятото рибки изскочи от устата на Акулата-Ракета и се устреми към едни кит, който похъркваше наблизко. Малкото Момиченце никога не беше виждало кит от близо. Млекопитаещото и така не беше малко, а си представи колко по-голямо изглежда за някой, който е голям колкото една златна рибка. Скоро рибките се настаниха в балените на кита и една рибка-водач подсвирна нещо в ухото му. Китът кихна и всичко се разклатиха. Преди да се гмурне надълбоко, Синият КитоКрейсер направи ефектен скок и Малкото Момиченце видя една лунна пътечка по морето, защото над мястото, на което бяха, вече нямаше облаци.

Времето минаваше неусетно, защото различни рибки идваха да видят аквариума на Малкото Момиченце. Повечето от тях съжаляваха, че не са довели техните Малки Момиченца или Малки Момченца, защото не знаели, че може. Те разказваха за далечните места, от където бяха дошли, за добрите дела, които децата бяха направили през годината, за техните си аквариуми. Постепенно водата наоколо стана по-хладна, а над тях се понесоха огромните сенки на айсбергите, онези планини от лед, които понякога се откъсват и пречат на корабите.

- Почти сме стигнали! – каза Златната Рибка. – Сега КитоКрейсерът ще се маскира на подводница и ще стигне до самия Северен Полюс!

Действително, КитоКрейсерът си сложи един гигантски водолазки шлем и продължи да плува под ледения пласт. Чуваше се как диша шумно в тръбите. Рибките се разотидоха, за да се подготвят за слизане. КитоКрейсерът спря. Отвън се чуваха разпразии, които слабо достигаха до пътниците.

- Нещо не е наред! – сбърчи челце Златната Рибка. – Вече трябваше да сме започнали да излизаме! Хайде да отидем да видим!

Малкото Момиченце и Златната Рибка се озоваха до горния клапан на КитоКрейсеровата маска. Още едно издишване и те бяха отвън. Там една бригада риби-чукове се опитваше да разчупи ледената кора, застинала под нещо, което приличаше на голяма врата. Работата обаче вървеше бавно и докато рибите-чукове счупеха единия ъгъл, съседният вече застиваше в нов слой лед.

- Това е ужасно! – задъха се Златната Рибка. – Ако ние не успеем да отворим вратата, няма да успеем да се качим до пощенското отделение и няма да можем да доставим пощата. Децата ще останат без подаръци. А не можем да стоим тук дълго, Синият КитоКрейсер трябва да се върне по разписание, иначе ние няма да сме навреме у дома! Какво да правим?
- А да има наоколо някоя риба-трион? – попита Малкото Момиченце. То си спомни за своите книжки, където трябваше да свържеш поредните числа, за да се получи рисунка.
- Сигурно имат в екипа, но те не могат да чупят лед.
- Няма да го чупят, достатъчно е да го разрежат около вратата, после парчето ще си падне само!
- Това е гениално! – извика Златната Рибка и хукна към рибката-водач. След минута тя се върна с една бригада риби-триони и няколко риби-мечове. – Ти командваш! – казаха всички те на Малкото Момиченце.

То бързо подреди десетина рибки доброволци по периметъра на вратата. После рибите-мечове прокараха линии от едната рибка до следващата и така описаха един голям правоъгълник. След тях плуваха рибите-триони и яростно режеха, всяка своята си линия. Стана бързо и след като дружната команда се отмести, КитоКрейсерът махна с опашка и парчето лед закриващо вратата отплува. Рибките зарадвани поблагодариха на Малкото Момиченце и се втурнаха в асансьора. Преди вратата да се затвори, КитоКресерът обеща да помахва с опашка, за да не се вледени мястото и ги помоли да побързат, за да наваксат изгубеното време. Ятото разноцветни рибки потегли нагоре към Северния Полюс.

Работилниците на Дядо Мраз

Този път вратата беше отстрани и докато чакаше тя да се отвори, Малкото Момиченце забеляза, че със Златната Рибка си бяха разменили местата. Сега тя беше в аквариумче, както и стотиците нейни посестрими, а Малкото Момиченце стоеше между тях като сред море от коледни украшения за елха. Стотиците стъклени кълбенца сякаш знаеха накъде да се затъркалят и дружно поеха в една посока. Златната Рибка се забави, сякаш чакаше нещо. Към тях се носеше стара престара полицейска кола. По-точно това не беше истинска полицейска кола, а приличаше на играчката от снимката в домашния албум на Малкото Момиченце. На тази снимка нейният дядо, още самият той Малко Момченце, беше гушнал една такава метална полицейска кола, на която ако натиснеш металния шофьор по главата, той навиваше една пружинка и колата вървеше сама. Шофьорът изкозирува и похвали Малкото Момиченце, че така бързо се е справило със задачата.

- Хайде, сядай отзад и да тръгваме! – покани я той.
- А Златната Рибка?
- Тя знае пътя до пощенския клон. После ще минем да го видиш, но сега там е шумно, - шофьорът галантно отвори багажника, в който имаше плюшена седалка.

Понеже бяха така или иначе на най-долния етаж, първо отидоха да видят парогенератора, който осигуряваше движението на машините по-горе. Два дракона – един син и един червен – се редуваха да духат пламък в котела, който съскаше и пшкеше. Докато единият дракон подгръвяше водата, другият похапваше бисквитки, за да има сили да работи. В котелното бяха струпани купища различни бисквитки. Шофьорът обясни на Малкото Момиченце, че червеният дракон повече обичал шоколадени бисквити с кувертюр, а синият дракон предпочитал ванилени котешки езичета. Няколко елфа бяха извънредно заети с приготвянето на следващата порция шоколадени сладкиши и бяха омазани до върховете на триъгълните си уши в шоколадов кувертюр. Когато те се здрависаха с Малкото Момиченце, се вдигна такъв облак от какаов прах, че то чак се закашля.

Следващият етаж беше посветен на шамповането и формоването. Огромни машини приготвяха всякакви играчки – колички, оловни войници, кукли, строителни блокчета. Беше топло и шумно, затова шофьорът караше бързо, пък и за какво му бяха на Малкото Момиченце да гледа шампи. На облечените в цветни костюми елфи изобщо не им беше до гости – на стените висяха огромни табла с едни още по-огромни числа, които отразяваха колко още играчки трябва да се направят.

В съседния блок се шамповаха бисквитки. Тук елфите носеха истински калпаци на готвачи (които не можеха да скрият триъгълните им уши) и бяха препасани с кухненски престилки в пастелни тонове. Някои управляваха гигантските фунии пълни с ягодов, лимонов, ванилен или лешников крем. Други режеха цветя от фондан, а най-сръчните довършваха композициите. След тях на конвейра стояха опаковашите елфи, които слагаха бисквитките в кутии и връзваха панделки. Във въздуха се носеше сладка миризма на ванилена пудра захар. От време на време се случваха инциденти. Някоя бисквитка се изплъзваше от контейнера, падаше на пода и ставаше на парчета. Затова из блока непрекъснато сновяха елфи-чистачи. Те събираха парчетата в ръчни колички и ги изсипваха в две дупки направо на пода. Това обясняваше произхода на всички бисквитени парчета при драконите. Главният Сладкарски елф обясни на Малкото Момиченце, че тъкмо сменят формичките и му даде да си хруска една троха от последната шоколадова бисквика и една троха от първата ванилена масленка, която идваше по конвейра. Той искаше да разкаже още нещо, но отговорникът за червените боровинки, който имаше избродирана една голяма боровинка с клонче на престилката, дотича да каже, че едно упорито плодче е запушило тръбата. Главният Сладкарски елф се извини и забърза към мястото на аварията.

Следващата зала беше пълна с кубчета. Истински дървени кубчета, или пластмасови кубчета, даже имаше няколко гумени вида. Те се сипеха от едни гигантски тръби от тавана направо в тенджери с боя, където се варяха като равиоли. Когато бяха напълно готови, те също като равиолите изплуваха на повърхността и елфите ги изваждаха с решетести лъжици върху цедки да съхнат. Облаци пеперуди летяха наоколо и правеха вятър с крилцата си, за да съхнат кубчетата по-бързо. Ето къде били пеперудите през зимата, помисли си Малкото Момиченце. От тенджерите понякога изскачаха пръски и пеперудите ставаха още по-цветни.

В единия край на залата с кубчетата елфите носеха някакви картинки, навити на руло. Групички от по дванайсет дървени кубчета следваха отряд от шест елфа. Кубчетата се нареждаха плътно едно до друго, първият елф слагаше върху тях една голяма картинка и после я нарязваше справедливо между всичките кубчета, като правоъгълна торта. После кубчетата се обръщана на другата страна, всички заедно, и следващият елф слагаше неговата картинка, разрязваше, кубчетата се търкулваха пак и така докато и шестте им страни бяха облепени. След това идваше Главният Картинен елф и пред него кубчетата демонстрираха колективно и шестте картинки, правилно наредени. Иначе не ги пускаха в кутийките с мечета отгоре. Тези кубчета вероятно бяха нещо съвсем ново, помисли си Малкото Момиченце, защото то никога не беше виждало синхронни кубчета.

Шофьорът погледна часовника си и подсвирна.

- Как лети времето, когато човек си го прекарва приятно! – каза той. – Та ние още не сме били при куклите! Сядай, че няма време!

Кукленият дом беше сигурно най-голямата зала. Там цареше невъобразим шум. Отряди от модно облечени елфи гримираха и фризираха новите кукли. Други елфи крояха стотици рокли, поли, блузи и панталони докато лежи от шипкови храсти шиеха със страшна скорост. Куклите се

обличаха – някои сами, някои с малко помощ, а куклите бебета изобщо трябваше да се носят на ръце.

- Къде са розовите пантофки? – един елф дръпна Малкото Момиченце за ръкава на пижамата.
- Не зная! – каза то честно.
- Ох, обърках те с Ягодово Парфе, извинявай, тя отиде да донесе нова партида, защото тази е вече на привършване.

В коша до него бяха останали само няколко чифта ярко розови пантофки с лилави камъчета, а един легион от чисто новички малки Ягодови Парфенца маршируваше към тях. Шофьорът се стресна и даде заден ход. Една кукла Барби, която тичаше на високите си токчета, едва се задържа да не падне, но разсипа торбата със златни гребени, които носеше. Шофьорът се заизвинява, а Малкото Момиченце скочи да помогне да съберат гребените. То едва стигаше до коляното на куклата Барби, но чевръсто пълнеше обратно торбата и.

- Благодаря ти! И без това закъснявам за школата по танци!
- А защо ви са толкова гребени в школата по танци? – учуди се Малкото Момиченце. – Оркестърът ще свири на гребен?
- Те са за Рапунцел – тя учи новите Златокоски да танцуват, а нали са им дълги косите, трябва да се сплитат, да не метат пода! Ох, ама все едно трябва да се върна, забравила съм торбата с панделките! – Барби беше отчаяна.
- Може ли ние да отидем? – попита Малкото Момиченце. Шофьорът закима енергично.
- Чудесна идея! Трябват розови, сини и червени панделки, вземете колкото можете и после сектор Р-11. – Дългокраката хубавица вече тичаше. Малкото Момиченце и Шофьорът се понесоха вихрено. Панделките бяха доста далеч, а стрелките на големия часовник сякаш се движеха по-бързо.

Елфът, който ръководеше размотаването, рязането и връзването на панделките, беше извън себе си – две малки елфчета бяха объркали нещо и сега той имаше три прозрачни чувала със смесени панделки! Срам, срам, срам! Такова нещо не му се беше случвало от времето, когато едни от планиращите елфи беше объркал поръчката и имаха само червени шапчици! Добре, че се намери едни писател, който набързо написа приказка за Червена Шапчица, тя стана бестселър и малките момиченца си поръчаха до една Червени Шапчици, та се размина. Вярно, този същият писател после написа и за Спящата Красавица, та се наложи да се мисли механизъм за кукла, на която и се затварят очите, но това беше проблем на отдел „Развитие”. Елфът отвори уста да издаде нареждане панделките да се разсортират, когато пристигнаха Малкото Момиченце и Шофьорът.

- Барби каза да вземем панделки, розови, сини и червени! – на един дъх рече Малкото Момиченце.
- Коя Барби? – усъмни се в късмета си елфът.

- Б-57, оригиналната Барби. Вече е малко отнесена, но е все така хубава! – поясни Шофьорът. Пред неговия взор пролува замечтаният поглед на Б-57. Старата любов не можеше да ръждяса като тенекиените колелца.
- Разбира се, ето нейната поръчка, сложили сме и малко бургундско червено, за всеки случай! – Елфът бързо натовари трите чувала върху колата. Малкото Момиченце едва свари да ги прегърне и Шофьорът се отправи към нужния сектор.
- Какво значи „Р-11“? – попита Малкото Момиченце.
- Рапунцел през две хиляди и единайста година, - засмя се Шофьорът. – Вече сме близо, сега само ще подминем П-11, което е Пепеляшка през две хиляди и единайста, следва П-01, това е Пинокио от филма „Шрек“, вече десета година е много популярен, и тогава е Р-11.

Панделките бяха доставени под бурните аплодисменти на Златокоските. На Малкото Момиченце му се искаше да остане да гледа как те се учат да танцуват, но беше вече време да се връщат обратно, а куклите още се караха коя каква панделка да получи, досущ ученички в малките класове. Шофьорът натисна клаксона и куклите им направиха път, после пак се скупчиха край чувалите с панделки. Колата свиреше на завоите, докато Малкото Момиченце се опитваше да гледа на всички страни едновременно да не пропусне нещо. А имаше интересни места, където можеше да се прекарат дни. Забавно беше да се види как един боен отряд Снежанки командваха армия от джуджета и ловко проверяваха да не се събират по повече от седем в една рота, при това да има от всички специалности по един, иначе щеше да стане смешно да има седем Мърморковци например. После имаше една мрежа с топки, която сякаш стигаше до небето. От нея елфите вадеха големи, средни и малки топки от всякакви цветове, дори имаше топки за пинг-понг, за бейзбол, за тенис, че и една голяма за поло за слонове, която заминаваше за Индия заедно с няколко комплекта топки за крикет. Имаше цех за кукленска мебел, имаше ювелирен магазин, в който се разпореждаха едни дами с порцеланови лица и дантелени якички, имаше, имаше...

Колата изскочи от залата като тапа от бутилка. Досами вратата на асансьора махаше с две плавничета Златната Рибка.

- Бързо! КитоКрейсерът е видял насам да плава една Мрежа! Трябва да отплуваме незабавно!

Малкото Момиченце благодари на Шофьора и се затича към аквариумчето. Вратите на асансьора бавно започнаха да се плъзгат.

- Дръж! – извика Шофьорът и хвърли след тях подаръка от него за Малкото Момиченце – една голяма торба, пълна с разноцветни звезди за петарда. В този момент вратата се затвори съвсем, пакетът се скъса и звездите се разпиляха. Малкото Момиченце успя да си хване една, а другите се посипаха над аквариумчетата. За миг светлината изчезна, а когато се появи, вече бяха във водата и Златната Рибка плуваше, а Малкото Момиченце беше в аквариумчето. Рибките наоколо също бързаха, но сега вместо писма, част от тях държаха по една звезда и се опитваха да ги подадат на Златната Рибка.

- Няма време, бързо! Мрежата идва! – извика рибката-водач на КитоКрейсера. – Ще го направим после, в спокойни води!
- Затegni си листенцето! – инструктира Златната Рибка и сама се хвана здраво за балена. Водораслото се огъна и едно клонче закрепил Малкото Момиченце здраво. КитоКрейсерът се разтресе и шумно се впусна в надпревара с черната сянка, която го следваше. Той вървеше с пълна скорост, водата наоколо се пенеше и рибките с труд се задържаха.
- Ако те е страх, може да затвориш очи! – каза Златната Рибка и Малкото Момиченце последва съвета и.

Когато отвори очи отново, то се намери в креватчето си. Не си спомняше нищо за обратния път, всичко друго си спомняше прекрасно. Малкото Момиченце бързо си обу пантофите и изтича във всекидневната.

Дядото на Малкото Момиченце четеше сутрешния вестник и нещо печаташе на компютъра си. Писмото до Дядо Мраз го нямаше. Златната Рибка плуваше и се преструваше, че никакви нощни приключения не са се случвали. Малкото Момиченце разтърка очите си – нима беше сънувало всичко това? Но писмото наистина беше изчезнало.

- Добро утро, Дядо! – каза то. – Златната Рибка нещо да ти е разказвала къде е отишло моето писмо?
- Вероятно са го взели елфите, нали така каза онзи клоун вчера! Освен това златните рибки не могат да говорят.
- Не, могат, и те носят писмата на Дядо Мраз! Онзи клоун не е истински!

Дядото сложи вестника на масата и се вгледа в Малкото Момиченце.

А ти откъде знаеш това?

И Малкото Момиченце разказа на Дядо си всичко това, което вие току-що прочетохте. Докато Дядо му клатеше глава, то се доближи до аквариума и се вгледа в Златната Рибка. Тя плясна с опашчица и сърчицето на Малкото Момиченце подскочи радостно. Скрита в корените на водораслото проблясваше една конфетена звездичка.

Послеслов за Дядовци. Ако не сте имали любима тенекиена кола с червени и жълти ивица, на която се натиска на шофьора главата да се навие пружината, и не сте играли на кубчета с мечки, вероятно не сте имали пълноценно детство. Можете да наваксате, впрочем. Особено ако посетите домашния аквариум и видите там звездичка, само внимавайте да не ви хванат да разговаряте със златната рибка за писмото до Дядо Мраз, защото това се позволява само на Малки Момиченца и Момченца.